

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Nám. M. R. Štefánika 29/36, Brezno, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 6/2019 z 27. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. júna 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

(ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 6/2019 z 27. februára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré tvorilo jej prílohu, vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 582/2015 domáhal povolenia obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp zn. 26 C 80/2012 (ďalej len „pôvodné konanie“), ktoré bolo skončené právoplatným rozsudkom č. k. 26 C 80/2012-52 zo 14. februára 2013. Týmto rozsudkom bola sťažovateľovi (v pôvodnom konaní v procesnom postavení žalovaného) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 250 € s prísl. z titulu zodpovednosti za škodu vzniknutú v súvislosti s vadami predávaného motorového vozidla a náhradu trov konania. Žalobu na obnovu konania odôvodnil sťažovateľ tým, že vo veci rozhodoval miestne nepríslušný súd a sťažovateľ nemohol v pôvodnom konaní vzniesť námietku príslušnosti, ďalej tým, že mu bol nesprávne ustanovený opatrovník, s ktorým súd konal, a napokon aj tým, že sa nemohol vyjadriť k žalobe a navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, v čom videl porušenie zásady kontradiktórnosti konania.

3. Okresný súd žalobu na obnovu konania rozsudkom č. k. 10 C 582/2015-61 z 25. mája 2017 zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutie súdu prvej inštancie rozsudkom sp. zn. 23 Co 328/2017 z 23. júla 2018 potvrdil. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia k jednotlivým odvolacím námietkam sťažovateľa uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu o tom, že sťažovateľ nepreukázal predpoklady pre povolenie obnovy konania v zmysle v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Z obsahu spisu krajskému súdu vyplynulo, že sťažovateľovi bola žaloba (v pôvodnom konaní) zaslaná najskôr na adresu uvedenú žalobcom, z ktorej sa zásielka vrátila okresnému súdu ako neprevzatá v odbernej lehote. Okresný súd následne zasielal listiny prostredníctvom Mestskej polície

v Galante, ktorá okresnému súdu oznámila, že sťažovateľ na uvedenej adrese neotváral byt a zásielku sa nepodarilo doručiť ani po opakovaných pokusoch. Po tom, ako okresný súd nariadil termín pojednávania na 9. október 2012, pošta vrátila okresnému súdu zásielku s poznámkou „adresát neznámy“. Okresný súd následne vykonával šetrenie pobytu sťažovateľa v registri obyvateľov, v evidencii väzňov, prostredníctvom polície a mestského úradu. Mestský úrad potvrdil informáciu o trvalom pobyte sťažovateľa a okresnému súdu oznámil mená štyroch dospelých detí sťažovateľa a ich adresy. Žiadne z detí však na výzvu okresného súdu nereagovalo, preto okresný súd uznesením z 10. decembra 2012 ustanovil sťažovateľovi za opatrovníčku zamestnankyňu Okresného súdu Dunajská Streda podľa § 29 ods. 2 OSP. V nadväznosti na uvedené krajský súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok platný v čase pôvodného konania upravoval doručovanie písomností a vychádzal z predpokladu, že ak sa súdu vrátila zásielka adresátovi nedoručená, bolo možné ju za doručenie považovať v súlade s § 46 ods. 2 OSP a § 47 ods. 2 OSP, ak boli splnené predpoklady uvedené v týchto ustanoveniach; súd tiež mohol vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania (§ 101 ods. 2 OSP). Podľa názoru krajského súdu okresný súd uskutočnil v pôvodnom konaní riadne šetrenie pobytu sťažovateľa všetkými možnými dostupnými spôsobmi. Sťažovateľ v návrhu na obnovu konania neuviedol, kde presne sa v čase pôvodného konania zdržiaval a ani neidentifikoval, aké procesné ustanovenie porušil okresný súd pri zisťovaní jeho adresy pre doručovanie písomností. Ak teda okresný súd vyčerpал všetky dostupné možnosti a nezistil takúto adresu, správne ustanovil sťažovateľovi opatrovníka. Išlo o procesný postup uskutočnený podľa zákona a ten takýto postup umožňoval a predpokladal. Preto krajský súd nemohol dospieť k záveru, že skutočnosti a dôkazy nemohol sťažovateľ bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Práve naopak, sám sa svojím konaním pripravil o svoje právo brániť sa v pôvodnom konaní.

4. Sťažovateľ nadväzne podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Konkrétne namietal, že okresný súd, ako aj krajský súd mu nedali odpovede na jeho zásadné námietky. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

5. Proti uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť. Prostredníctvom argumentácie, ktorú uplatnil už v konaní pred všeobecnými súdmi, tvrdí, že najvyšší súd sa žiadnym ústavne a zákonne konformným spôsobom nevysporiadal s námietkou miestnej nepríslušnosti súdu, ktorý v pôvodnom konaní konal a rozhodol, s námietkou týkajúcou sa ustanovenia opatrovníka a s porušením zásady kontradiktórnosti, v dôsledku čoho je uvedené rozhodnutie neodôvodnené a zasahuje do jeho práv. Jednotlivé námietky sťažovateľ nadväzne bližšie rozvádza.

6. K námietke o miestnej nepríslušnosti uvádza, že okresný súd mu zaslal opis žaloby spolu s poučením podľa § 105 OSP, podľa ktorého mohol namietat' miestnu príslušnosť pri prvom úkone a vec by bola postúpená Okresnému súdu Brezno. Zároveň však okresný súd uviedol, že sťažovateľ si neprevzal zásielku v odbernej lehote, čo podľa jeho názoru pôsobí protirečivo a potvrdzuje, že sa o prebiehajúcim konaní nedozvedel a nemal teda možnosť namietat' pri prvom úkone miestnu nepríslušnosť okresného súdu, nebol prítomný na žiadnom pojednávaní, nemohol sa vyjadriť k dôkazom ani predkladať a navrhovať vlastné dôkazy a brániť tak účinne svoje práva. Vec tak podľa jeho názoru prejednal nezákonný sudca.

7. Sťažovateľ ďalej kritizuje postup okresného súdu, ktorý mu podľa § 29 ods. 2 OSP ustanovil za opatrovníka zamestnankyňu Okresného súdu Dunajská Streda, ktorá sa však k žalobe vôbec nevyjadrila a nezúčastnila sa pojednávania. V dôsledku toho nehájila práva a oprávnené záujmy sťažovateľa. Žiaden zo všeobecných súdov sa však s touto skutočnosťou nevysporiadal. Napokon, porušenie zásady kontradiktórnosti konania vidí sťažovateľ v tom, že okresným súdom ustanovený opatrovník žiadnym spôsobom nerealizoval a neuplatňoval práva v záujme jeho ochrany.

8. Sťažovateľ sumarizuje, že mu všeobecné súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože sa nevysporiadali so skutočnosťami namietanými v jeho návrhu na povolenie obnovy konania. Na základe rozhodnutí všeobecných súdov je proti sťažovateľovi vedené exekučné konanie, a preto s poukazom

na § 129 zákona o ústavnom súde navrhuje, aby ústavný súd rozhodol aj o odklade vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd po tom, čo odloží vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 10 000 € a náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

16. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. V zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že najvyšší súd sa riadne nevysporiadal s námietkami vznesenými v dovolaní nasmerovanom proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí jeho žaloby na obnovu konania. Rozhodnutím najvyššieho súdu tak došlo podľa jeho názoru k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Čo sa týka namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, tak bez potreby bližšieho doktrinálneho rozboru označených práv ústavný súd uvádza, že porušenie týchto práv dával sťažovateľ do súvisu s pôvodným konaním, nie s konaním o žalobe na obnovu konania, tobôž s dovolacím konaním. Je potrebné ozrejmiť, že predmetom konania pred ústavným súdom je uznesenie najvyššieho súdu, pričom sťažovateľ nijakým spôsobom v konaní pred ústavným súdom netvrdil ani nepreukazoval, že by v dovolacom konaní rozhodoval nesprávne obsadený senát najvyššieho súdu, a preto je jeho námietka o porušení uvedených práv uznesením najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“; (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99)], z ktorej možno vyvodiť, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 dohovoru nevzťahuje, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru neobsahuje totiž právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov

ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370– 371; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. potom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

21. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a napadnutým uznesením najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho dovolaní, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti formuloval námietku o možnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorú však osobitným spôsobom nepremietol do jej petitu, ústavný súd môže tento nedostatok zhojiť odvolaním sa na obsah ústavnej sťažnosti a subsumovať túto námietku pod prípadné porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a takto posúdiť jej opodstatnenosť.

23. Ústavný súd v súvislosti s takto naformulovanou sťažnostnou námietkou v prvom rade uvádza, že nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov

s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

24. V intenciách uvedenej judikatúry ústavný súd pristúpil k preskúmaniu namietaného uznesenia najvyššieho súdu, pričom jeho úlohou nebolo odpovedať na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená, ale jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa zakladá na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne, výstižne a ústavne konformne formulované.

25. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr poukázal na závery krajského súdu a nadväzne uviedol vecné a právne dôvody odmietnutia dovolania, pričom sa vysporiadal i s námietkami sťažovateľa, ktoré predostieral nielen súdu prvej inštancie, ale aj v rámci odvolania, a napokon aj v rámci ústavnej sťažnosti, očakávajúc iný výsledok v jeho veci. Ústavný súd nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke prípustnosti dovolania najvyšší súd riadne aplikoval právne normy vzťahujúce sa na právny stav sťažovateľovej veci, pričom záver najvyššieho súdu nijako nevybočuje z rámca zákonnej a ústavnej interpretácie príslušných právnych noriem.

26. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Inými slovami, v prípade ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú, posúdenie splnenia zákonných predpokladov

(podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02).

27. Ústavný súd tak na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu, bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v jej petite, vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

29. Ústavný súd obiter dictum uvádza, že sťažovateľ v rámci uplatnených dôvodov na obnovu konania poukazoval na údajné procesné pochybenia okresného súdu v pôvodnom konaní, avšak žiadne nové skutočnosti a dôkazy vzťahujúce sa k jeho pôvodnej kauze, ktoré nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, v rámci žaloby na obnovu konania neuvádzal. Súd prvej inštancie mohol v pôvodnom konaní skúmať iba osobitnú miestnu príslušnosť výlučnú podľa § 88 OSP, ktorá podlieha procesnému dohľadu súdu v ktoromkoľvek štádiu konania. Na to, aby súd mohol skúmať všeobecnú miestnu príslušnosť (§ 84 a nasl.) alebo osobitnú miestnu príslušnosť alternatívnu (§ 87) musela byť v zmysle § 105 ods. 1 OSP naplnená jedna z podmienok (t. j., že žalobca vystupuje v rôznych veciach opätovne alebo by príslušnosť namietal sťažovateľ). Žiadna z týchto podmienok však splnená nebola, čím došlo ku konvalidácii (prípadnej) miestnej nepríslušnosti súdu po začatí konania. Odhliadnuc od uvedeného, miestna nepríslušnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť nie je dôvodom na obnovu konania, a teda táto námietka sťažovateľa by sama osebe výsledok konania o jeho žalobe na obnovu aj tak nezmenila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu